

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Fønss, Otto C.

Ung Lykke : Hverdagsidyl.

København : Gyldendal, 1904

102 s., [1] tav.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, - 274

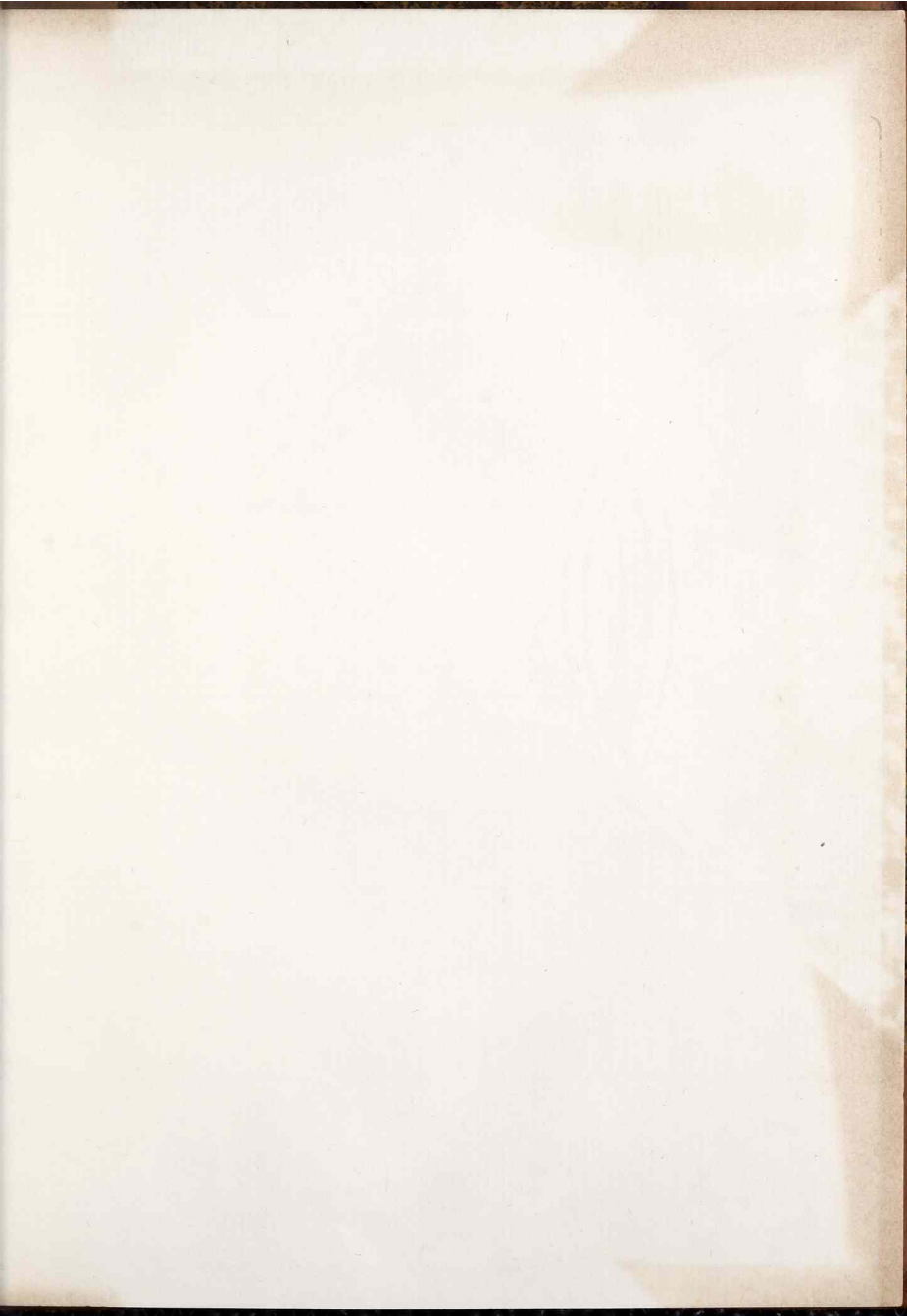
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 05543 5

+ REX

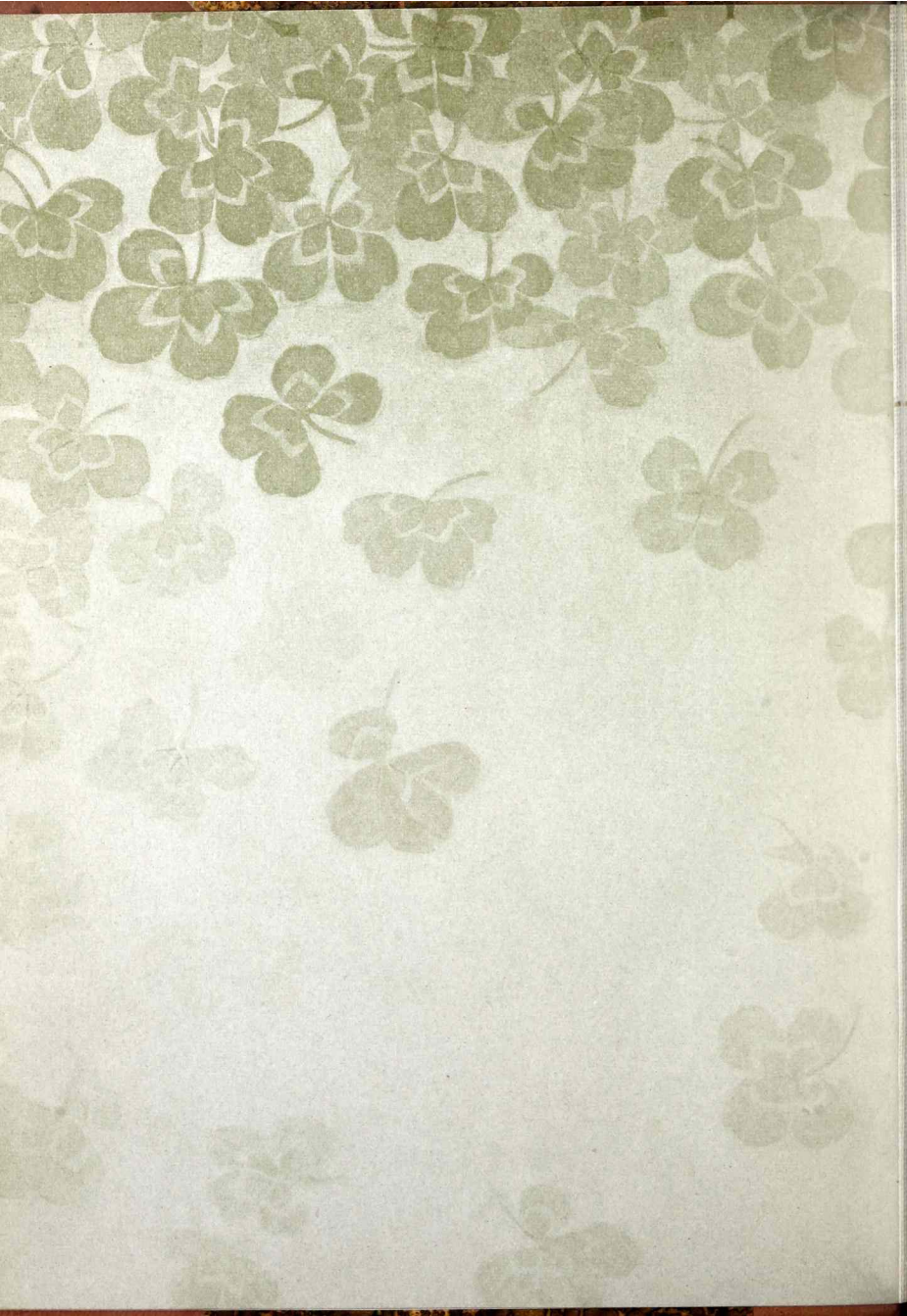
OTTO C. FØNSS

UNG LYKKE

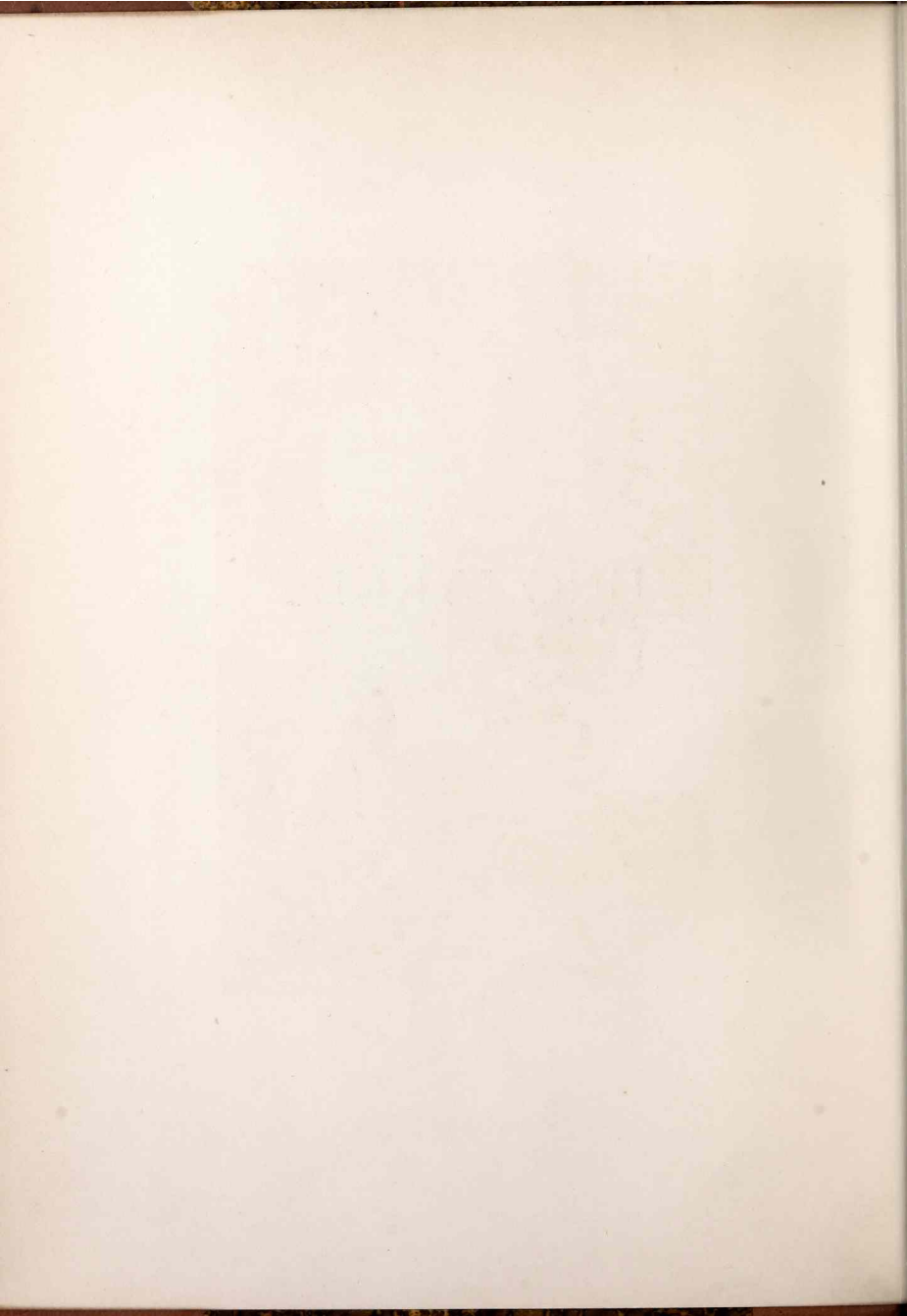

— KØBENHAVN OG KRISTIANIA —
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

—
1904

OTTO C. FØNSS
UNG LYKKE

OTTO C. FØNSS

UNG LYKKE

HVERDAGSIDYL

KØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

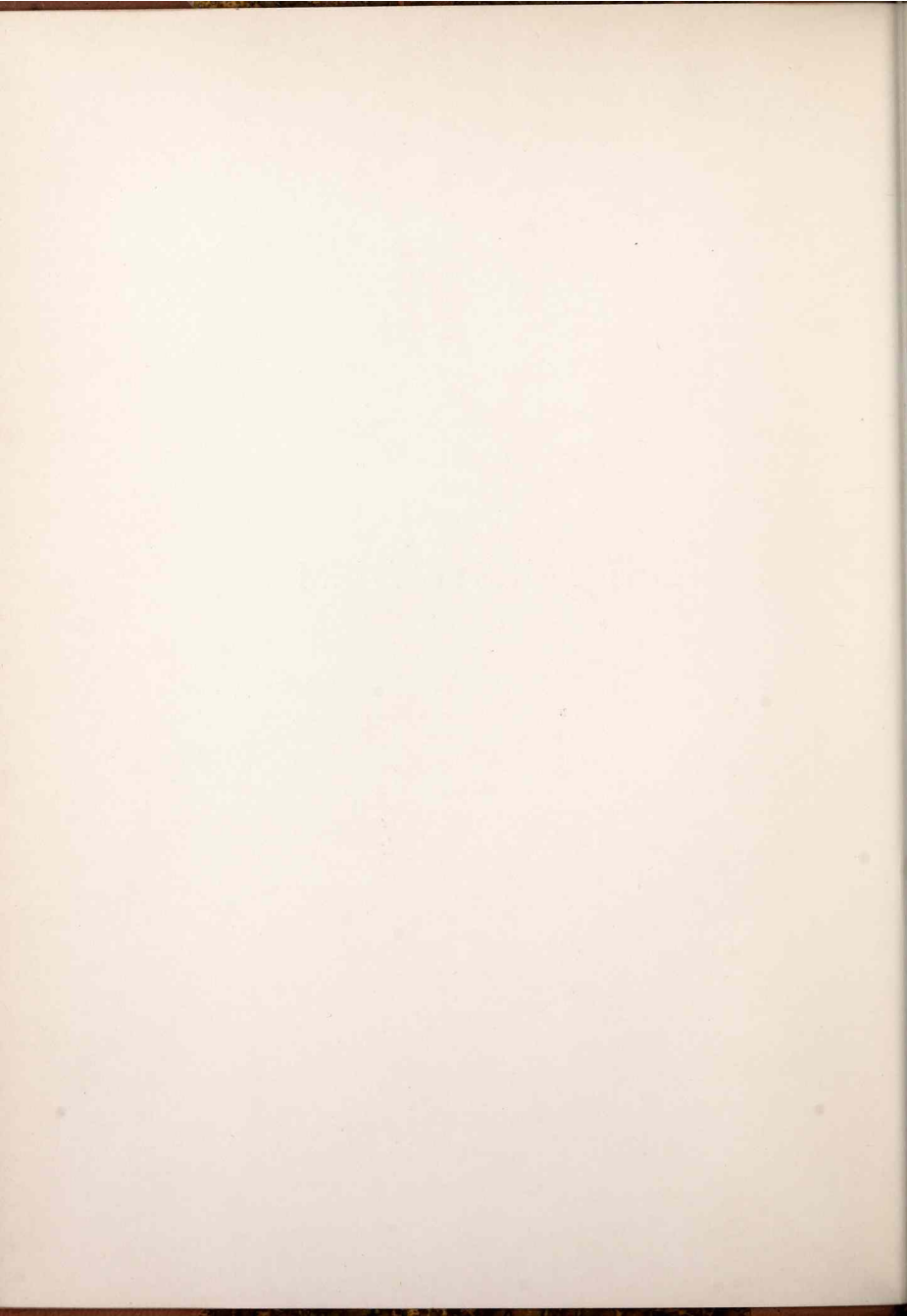
1904

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI — KØBENHAVN

DET FØRSTE HJEM

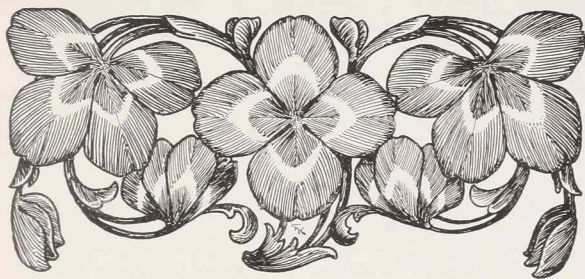
1905. N. 888.

INDHOLD

9	HJEMKOMST
14	FØRSTE AFTEN
18	FLUGT
21	PAA SØEN
29	PAA HOTELLET
33	VED ARBEJDET
40	FORBEREDELSE
43	CHAMPIGNONHØST
46	VED SENGETID
48	MOD JUL
50	I SKUMRINGEN
52	PAA DOMKIRKEPLADSEN
54	I KLOKKETAARNET
56	UDENFOR KIRKEN
57	UDE PAA MARKEN
59	JUL I HJEMMET
67	FASTELAVN
71	SE, ÆBLEBLOMSTERNE —
72	STILLE SYSSEL
75	JÆVNDØGN
77	INDTOG
80	TIL SKOVEN
86	VED SKOVDAMMEN
87	HJEMAD
90	EFTER BEGIVENHEDEN
94	DE FØRSTE SKRIDT
97	FLYTNING

*Stykket VIII har tidligere været trykt i
Digtsamlingen „Septemberdage“.*

I

❧ HJEMKOMST ❧

Klart lyser Maanen. Færgens Dæk
af Duggens Væde glinser.

Igennem Natten krydser Glimt
fra Fyrets Farvelinser.

Mens Skibet sindigt kløver sig
en skumhvid Vej i Vandet,
vi staar i Stavnen, Du og jeg,
og ser mod Fremtidslandet.

Ak! Gaar det Dig som mig, min Brud,
at denne Uges Færden
er lig en Drøm, et Eventyr,
kun halvt af denne Verden?

Som Guder, over Jordens Duns
vi svævet har paa Skyer,
beundrende Natur og Kunst,
Musæer, Kirker, Byer —

Nu vender fra den høje Flugt
til Jorden vi tilbage.
Forude dukker Hjemmet frem
med sine Spir og Tage.
Og dog — som det sig viser hist
i Maanens Sølvslør hyllet,
selv over *det* er noget vist
uvirkeligt, fortryllet.

Og dette Indtryk svinder ej,
da Skibet vi forlader
og vandrer ene to vor Vej
ad genlydfyldte Gader.
Over det maanehvide Torv
sin Skygge Dømen kaster.
Hvor øde Alt! Om Hjørnet kun
en sildig Vandrer haster.

Et enkelt Lysglimt fra en Kvist
paa natlig Syslen tyder.
Alt ellers roligt. Ingen Lyd
den dybe Stilhed bryder.

Kun nu og da fornemmes fjernt
en Vagthunds hæse Gøen
og Dampmaskinens dumpe Støn
fra Færgen hist paa Søen.

Henover Pladser Vejen gaar,
hvor Broncemonumenter
som tryllebundne Kæmper staar,
der Lösningsordet venter.
Tro mig: Naar Midnatsstunden snart
Dømklokkens Bas forkynder,
et Spøgeri af sælsom Art
paa dette Sted begynder.—

Nu er vi Byens Udkant nær;
vor Vandring er til Ende.
Ser Du i Maanens fulde Skær
det hvide Hus hist henne.
Paa første Sal er Lys. Hvor kønt
det vinker med sin Hygge—
Dêrinde, Elskte, er det Hjem,
hvor vi skal bo og bygge.

Endnu som en fortryllet Borg
det ruger paa sin Gaade.
Om Fryd det rumme skal, om Sorg,
kan selv vel ej vi raade.

Men een Ting kan vi: Dele tro
selv det, der falder sværest.
Saa bliver, veed vi, denne Bo
af alt paa Jord os kærest. —

For Genbohuse er vi fri,
— det ærgrer dig vel ikke?
Ned i en gammel Have vi
kan til Erstatning kigge.
Jeg tilstaar Dig: den Udsigt her
mig Stedets Værd fordobler.
Ser Du de store Æbletræer
og Hegnets høje Popler.

Er Du tilfreds? — dit Blik, dit Smil
jeg som et Ja vel tyder,
og til Bekræftelse et Kys
din friske Mund mig byder.
Nuvel! Saa vil det Indre end
Dig volde større Glæde.
Kom lad os med lyksaligt Sind
vort første Hjem betræde.

Jeg aabner Gadedørens Laas,
— den knirker helt fortroligt.
Paa Trappegangen Amplens Skin
os møder mildt og roligt.

Og se! Hist toner *Ida* frem,
— en Husalf, af de tykke —
og knikser sit „Velkommen hjem!
Velkommen! og til Lykke!“

II

⌘ FØRSTE AFTEN ⌘

Nu har dit Hus Du helt beset,
hvert Rum er inspiceret,
og Du har sunget, danset, lét
og spillet paa Klaveret.
Nu kun lidt Aftensmad i Hast
— Du selv os Theen laver —
Saa gier tilsidst vi os i Kast
med vore Bryllupsgaver.

I Stoffets Overflødighed
en Stund vi os fortaber,
indtil af lutter Mødighed
af Hjertens Lyst vi gaber.
Saa foreslaar jeg, viljestærk,
vi skubber Alting fra os;
det vorde Ugens første Værk
at ordne dette Kaos.

Stræk Du nu Pusselankerne
hen paa Chaiselongens Hynde,
og lad os saa i Tankerne
Udsmykningen begynde.
Det koster kun et Vink — og vips!
Armstager, Jardiniérer,
Figurer, Billeder og Nips
i Rummet sig grupperer.

Thi Fantasien i en Fart
gør Sommerfugl af Larve
og lægger over Alting snart
sit Festskruds rige Farve.
De mange Enkeltheder smukt
den til et Hele smelter,
og snart er hver en Tomme dækt
af Væggens nøgne Felter. —

Saa synger ved Klaveret Du
den lille Sang af Heise,
og saa til Slutning lidt endnu
vi snakker om vor Rejse.
— Der var et Billed — ja, af hvem?
— Jeg kan mig ej besinde
paa Navnet! — Notebogen frem!
dér er det vist at finde.

Men som jeg søger, flagrer der,
før jeg det kan forhindre,
af Bogen ud et skrevet Blad,
som gemtes i dens Indre.
Du snapper ganske ugenert
det lige for min Næse,
og med det Udraab: „Nej! Et Vers!“
begynder Du at læse:

„Ja, jeg tør det ikke dølge. Jeg har drømt om denne Nat,
i hvis dunkle Purpurbølge jeg skal synke med min Skat.
Naar bag Himlens Tempelbue Dagen slukket har sin
Bavn,
gennemlyst af Blodets Lue vinker hendes hvide Favn.

Men bag Natten med dens søde, fyrigtømme Favnetag
lyser mig et Gry i Møde af en lang livsalig Dag.
Modnet efter Blodets Gæring, Elskovs Drue, født af Jord,
men med himmelsk Ild og Næring funkler festligt paa
vort Bord!“

— — —
Men, Skat! Du staar jo ganske rød!
Har mine Vers Dig saaret?
— — Med Et Du sidder paa mit Skød
og rusker mig i Haaret.

„Du dumme, hæslige Poet!
Jo — du er mig den rette!
Hvad næppe Du har drømt og set,
skal strax paa Rim Du sætte!

„Hvad Lod kan lignes vel med vor,
vi arme Digterkoner!
Slet ingen veed sig sikker for
sin Mands Indiscretioner.
— Men Han kan prøve — hører Han!
det mindste Træk at nævne
af vort intime Liv — — saa kan
Han tro, jeg skal mig hævne!“

Og anden Gang af Hjertens Grund
min arme Skalp Du ryster.
Men sluttelig Din varme Mund
til min Du fyrigt kryster.
„Ja bi! Det skal Du faa betalt!“
jeg springer op — men førend
jeg naar Dig, er Du smuttet alt
bag Sovekammerdøren.

III

⌘ FLUGT ⌘

Saa gik de da! Ja undskyld, Barn,
ifald jeg bliver bitter.
Men faar den ikke Slut engang
den Syndflod af Visitter!
Betænk blot, hvilket Hoveri,
naar vi dem skal besvare!
Tror da de Godtfolk ej, at vi
har andet at ta' vare!

Vort unge Hjem jeg ligner ved
en nylig anlagt Have,
hvori vi to skal hjælpes ad
at plante, saa og grave.
Hvor skal dog noget kunne gro,
hvor kan vi Væksten frede,
naar Hver og En kan bryde ind
og trampe i dens Bede!

Ja, ja, du ler. „Den er Dig snart
for gammel, den Materie.“
— Saa hør da Nyt! Vil Du som jeg,
saa tager vi en Ferie.
Vi lister uden Varsel bort
og lukker helt Butikken.
Saa slipper vi en Stund for Folks
Befingren og Bekiggen.

Maa ej et saadant Sommervej
opflamme Rejselysten!
Dampskibet, ved Du, gaar i Dag
sin Route op langs Kysten.
Vi tager med, alene to,
laer Pigen blive hjemme.
Hvor vi skal gaa i Land, det kan
vi undervejs bestemme.

Men helst et Sted lidt langt herfra,
hvor vi er ganske trygge,
hvor ugenert vi færdes kan
og leve for vor Lykke.
Har saa i Ro og Fred vi nydt
to skønne Sommerdage,
vi vender med forfrisket Sind
til Hjemmet her tilbage.

Er Planen god? „Ja ypperlig!
Sit Ophav ganske værdig!“
Nu godt! Saa lad os spise straks,
hvis Maden da er færdig.
Bagagen pakker Du jo nok,
— ja vist, paa *begges* Vegne!
Og saa afsted! — Paa Eventyr
mod ubekendte Egne!

IV

⌘ PAA SØEN ⌘

Himlen er blaa. Over Havfladens Spejl
bugter sig Kølvandets hvislende Slange.
Duvende Skibe med hængende Sejl
stræber den døende Brise at fange.
Luften er solvarm. I Synskredsens Ring
ligger den diset og bobler og koger.
Let gennem Æthren i dristige Sving
sværmer om Skibet de snehvide Maager.

Bagude skimter jeg endnu vor By
lysende fjernt gennem Røgslørets Rifter.
Rask for vort Blik Panoramaet skifter,
Billeder svinde og følges af ny:
Frodige Kyster med Højskov og Brink,
gulnende Agre og skumrende Slugter,
fremskudte Næs, og bag blaanende Bugter
Kirkespir, Tage i flygtige Blink.

Hastige Anløb ved Brygger og Bro'r,
Tumlen med Kasser og Hiven med Trosser.
Hoa — o høj! Vi lader og lossere —
Folk gaar i Land og andre om Bord.
Dampfløjten skinger — paany gaar det fort,
blaanende Kystlinier foran os stige.
Videre frem! Vi maa længere bort,
førend vi naar vor Lyksaligheds Rige.

Foran os dukker af Havet en Ø.
Søfuglesværme sig over den svinge.
Trodsig, med Skrænternes fremskudte Bringe
løfter den sig af den spejlglatte Sø.
Dækket af frodige Skove tilforn
har den lidt lavstammet Krat kun tilbage,
og hvor nu Fyret rejser sit Taarn,
laa der en Borg i de hensvundne Dage.

Ser Du den Kæmpehøj! Husmandens Plov
bjærksomt har furet sig Vej til dens Kammer.
Foran to Ege med knudrede Stammer
knejsere som Rester af Fortidens Skov.
Kronernes Fletværk, af Stormen forblæst,
løves endnu trods Aarhundreders Ælde.
— Kære! jeg mindes et Sagn, jeg har læst.
Om Du vil høre, saa skal jeg fortælle:

HØVDINGENS HUSTRU

De stride Bølger rulled med Bulder under Ø.
For oven knejste Borgen, skued vidt over Sø.

Dér raaded Eigil Stærke, en Høvding djærv og stor,
kendt var hans Navn og frygtet i hver en Vig og Fjord.

Han raged over alle som en Eg over Krat —
dog skete det, hans Fjende kom over ham ved Nat.

Det var hin unge Thorbjørn, hans Avindsmand gram:
Eigil vog hans Fader, nu tog han Hævn for ham.

Saa vide gennem Natten lød Kampens vilde Gny,
slagen og dræbt paa Stranden laa Eigil ved Gry.

Ung Thorbjørn fylker atter sin Flok under Kyst:
„Nu tager med Storm vi Borgen, det blier en ringe Dyst!“

Men som han med sin Skare frem under Muren skred,
da sank paa sine Hængsler flux Vindebroen ned.

I Enkeslør hyllet, med stolt og sorgfuldt Blik
den faldne Høvdings Hustru frem for Ung Thorbjørn gik.

„Min Husbond er slagen, han ligger død og kold.
Foruden Sværdhug giver jeg Jer Borgen i Vold.

En Bøn I kun mig vide, I lytte til mit Raad:
Højsind mod falden Fjende forringer ingen Daad.

Hævdes min Husbond Ære, des større blier Jert Ry:
I lade mig med Hæder hans Lig til Jorde fly!“

Ung Thorbjørn saa paa Kvinden, Ham hued hendes Mod;
tilmed saa var hun fager, som der hun for ham stod.

Hvad mægter ikke Skønhed, naar Snille kommer til!
Han sagde: „Det skal være, som I, hans Hustru, vil.“

Med Hakke og med Spade tog Borgens Svende fat;
før Kvæld Ejgil hin Stærke var i sin Gravhøj sat.

Mæled hans Kvinde atter: „Gaar det Jer ej for nær,
da tilsted mig at fejre min Husbonds Jordefærd.

Halvt ligger kun med Ære min Herre under Jord,
saalænge ej hans Gravøl er drukket over Bord.“

Ung Thorbjørn gav sit Minde. Det blev en sælsom Fest;
selv sad han der til Højbords, sin Fjendes Hustru næst.

Da saa han Taarer blinke i hendes Øjes Bræm.
„Endnu et Ønske har jeg.“ Han sagde: „Sig det frem!“

„En Høvding var min Husbond; han lød kun Kam-
pens Lov.
Mig faldt det til at tænke paa Fredens Behov.

At skøtte Hus og Ager var Aar for Aar mit Hverv;
for Udsæd jeg sørged og bjærged Høstens Kærv.

Og med en Moders Omhu jeg alting forestod,
— jeg fik jo ingen andre at øve den imod.

Nu fra det alt at rives, som blev mit Hjerte kært,
saa brat og uden Varsel — tro mig, det falder svært!

Se Vinteren er leden, det lakker alt ad Vaar —
Lad mig for Alting raade endnu i dette Aar!

Lad sidste Gang mig lægge i Muld det svangre Frø,
lad end mig se det grønnes en Sommer over Ø.

Naar da den Sæd, jeg lagde, er vokset herlig til,
da sværger jeg at drage af Lande, som I vil!“ —

Blødt blev Ung Thorbjørns Hjerte, han gav derpaa
— sit Ord.

Med Mandskab og med Snekker fra Øen han fo'r. —

Saa led der da en Sommer, og det blev Høstens Tid.
Paany ad blanke Vande stævned Ung Torbjørn did.

Den Viv stod alt paa Stranden; hun ham i Møde lo:
„For tidligt, Herre Thorbjørn, kommer I hid min Tro!“

Hun førte ham ved Haanden ud over Mark og Aas —
Der stod ej Neg i Stakke, ej Stub paa Agren saas.

Kun Græstørv laa ved Græstørv, og skønt — i Rad
ved Rad —
skød Ympe frem ved Ympe med kimgrønne Blad.

Ung Thorbjørn drog af Mulde en Plante fin og spæd:
„Hvad lagde I, min Frue, i Jorden vel for Sæd?“

Meldte med Smil om Munden den Kvinde stolt og klog:
„Det Frø, jeg saaede, Herre, var *Agern* kun og *Bog*.

Hvad dermed var min Tanke, det fatter I let:
Jeg fødtes til at styre og har bevist min Ret!

Hvo blot for Døgnet stræber, hans Id kun rækker kort,
og Sporet af hans Virken er hastig smuldret bort.

Men hvo til Hersker sattes, hans Syn er ej saa trangt,
det rækker frem i Tiden, han tænker dybt og langt.

Thi vid: den Sæd, vi lægge, i Daad som i Ord,
deraf skal vokse Skæbner, som gennem Sekler gror.

— Mit Landet er med Rette, mens Sæden vokser til,
— da kan I atter tage Jert Eje, om I vil;

da kan mit Værk I øde og fælde Egens Bul,
— om ellers I til den Tid er end over Muld!“

Hun saa til ham fra Siden med Smil bag Alvor gemt:
„Nuvel! hvad jeg har talet, er halvvejs sagt i Skæmt.

Se, Magten er jo Eders, og gav I end Jert Ord —
stort gælder vel ej Eden, som en Kvinde I svor!“

— Det meldte da Ung Thorbjørn, han syntes lidet vred:
„Snildt har I talt og handlet. Jeg bryder ej min Ed.

Slig Visdom hos en Kvinde fortjener vel sin Løn;
men — tilstaa til Gengæld nu ogsaa *mig* en Bøn!

Den Haand, som ømt har værnet saa mange spæde Liv,
den beder jeg Jer række mig huldt som Ægteviv.

Da løses bedst den Knude. Enhver fanger sit.
Ej mister I Jert Eje, endog det bliver mit.

Saa vinder og Jert Yrke et større Maal og Syn
end det, hvis Grænse drages af disse Skoves Bryn.

Thi om jeg ret har skønnet, da skabtes I til mer:
Et varmt, et trofast Hjerte i Eders Færd jeg ser.

Og vies dette Hjerte til Kvindens største Kald:
en Æt som Stammemoder engang Jer signe skal!“

Skønt trivedes de Ymper, de satte stærke Skud,
lysgrøn i Vaar stod Øen, den syntes viden ud.

Og som de Stammer groede, mens Aarene gled frem,
skød og Ung Thorbjørns Afkom til Vejrs omkap med dem.

Men da sig Ætten bredte som Skoven rig og stor,
— da gemtes længst Hr. Thorbjørn og hans Viv
under Jord.

— — —
Billedet skifter, mens Timerne fly.
Endelig nærmer vor Rejse sig Maalet.
Ser Du! hist ligger, af Solen bestraalet,
inderst i Vigen den venlige By.
Hastigt vi glider langs Strandskovens Bryn
ind mod dens Havn og fortøjer ved Bryggen.
— Saa Du vel før saa idyllisk et Syn!
Her maa da findes et Fristed for Lykken!

V

❧ PAA HOTELLET ❧

Vi har strejft omkring i den gammeldags By,
— ret et Hjem for Erindringens Muse —
med dens Kviste, Karnapper, Tagrender af Bly
og dens morsomme Bindingsværkshuse.

Vi til Aften har spist i den blikstille Kvæld
paa den aabne Veranda ved Stadens Hotel
og set ud over Fjorden og Havnen
mod de skumrende Skove, hvis stormtætte Ly
slaar en blaanende Mur om den rødmende By
og slutter den kærligt i Favnen.

Hvilket Fristed her for den travle Kultur,
denne Nutidens Lykkefordærver!
Hvilken Stilhed og Fred, ret en styrkende Kur
for et Slægtled med slappede Nerver.
Det er knap til at tro, at vor Tid, der faar Skyld
for at udrydde alt, der har Navn af Idyl,

som forlorent, smagløst og vammelt,
ej har evnet endda at slaa Fjenden ihjel,
saa der findes endnu i en Krog et Hotel,
der — som dette — er fornemt og gammelt.

I den svundne Tid har det ej et Navn,
men er ganske glemt i den seneste.
Det er smaat kun med Gæster, som her søger Havn,
— for Tiden er vi nok de eneste.
Her er hverken Elektricitet eller Gas,
men store Værelser, dejlig Plads
og Møbler af gammelt Mahogni.
For moderne Komfort er her temmelig frit,
og man mindes ikke ved hvert et Skridt
om Eddison eller — Marconi. — —

Vi har siddet i Haven, til Luften blev sval.
Og da Lyset bag Skoven er svundet,
har man vist os Kvarter i en gammeldags Sal
med Balkon og Udsigt til Sundet.
Her er Møbler i sidste Aarhundreds Manér
— intet nymodens Kram — og et Marschals Klaver
med de spinkeltklingende Strænge.
Se, Portrætter paa Væggen. Et Bord til Tobak.
Og derinde et hyggeligt Sovegemak
med to snehvide, opredte Senge.

Kom her ud paa Balkonen. Hvor Luften er blaa,
med sin Lysning den gyldent-grøn skære!
Det er altfor tidligt til Sengs at gaa,
— sæt Dig hen til Klaveret, Du Kære.
Væk dets Stemme, spil mig lidt gammel Musik,
hvis snirklede Gratie og Ornamentik
smelter sammen med Stilen herinde.
Fra min Plads her, med Blikket vendt mod det Fri,
vil jeg prøve, den dæmrende Nats Poesi
i Rim og Rythmer at binde:

LYSE NÆTTER

Fra silde Kvæld til tidligst Grys
Solspejling øster ude
den hele Nat der brænder Lys
i Nord bag Himlens Rude.

Thi Dagen har ej Ro til Blund.
I Sølvmorsslør formummet
hun sniger sig ved Midnatsstund
op under Himmelrummet.

Fra Tærsklen løfter hun sit Syn
mod Nattens Hal, den høje,
og møder i et Stjernelyn
sin Fjendes dunkle Øje.

Hun flygte vil, men standser brat
forvirret og betagen.
Stum ser hun paa den stolte Nat,
og Natten ser paa Dagen.

En Attraa, de ej før har drømt,
i begges Hjerter fødes,
og i et Blik, saa langt og ømt,
forsonede de mødes.

De mødes tyst fra silde Kvæld,
og indtil Gryet kommer,
og Døgnet har ej Grænseskel
i Nordens korte Sommer.

Det skumrer over Skov og Fjord,
og Mosens Tuer dampe.
Men fjernt i Himlens nordre Kor
lyser en evig Lampe.

VI

⌘ VED ARBEJDET ⌘

Der flammer en Solskinsstrib
henover mit Skrivebord.
Den blaalige Røg fra min Pibe
sig ind i Støvguldet snoer.
Jeg sidder dybsindig og damper
og fylder med Vers mit Papir;
snart filer jeg mine Jamber,
snart pudser jeg Rimenes Zir.

Vil Rythmerne ikke sig føje,
gør Fantasien sig træg,
da søger en Stund mit Øje
Prospekterne paa min Væg.
Og mens da Nuet forsvinder,
og Tanken en Hvile faar,
kvæges min Sjæl ved Minder
fra Barndoms- og Ungdomsaar.

Her møder mit Blik Kastanien
ved Præstegaardslængens Mur;
her færdes jeg over Campagnen
og her blandt klassisk Skulptur.
Hist gløder som Terracotta
en Bjærgtop i Aftensol;
her staar jeg i Villa Carlotta
og hist i Roms Capitol. —

Har saadan en Stund jeg strøjfet
og atter taer Tanken i Tugt,
da finder jeg Hindringen sløjfet,
som standsede før min Flugt.
Saa gaar det for slappe Tøjler
paany i den jambiske Stil,
— indtil mellem Pinier og Søjler
jeg atter maa søge Hvil.

— Hvor vilde det Digterne baade
og hvad blev der ikke spart,
hvis altid paa denne Maade
man tog sig en Udenlandsfart.
For Sokrates vælger man Platon
— Ide for reel Natur —
erstatte med tvekulsur Natron
en virkelig Carlsbaderkur. — —

Du sysler med huslige Pligter
imens ved Dit Arbejdsbord.
I dyb Respekt for Din Digter
Du mæler ikke et Ord.
Men da fra min Ætherstilling
jeg daler til Jorden træt,
saa kælen og myg som en Killing
Du smutter i Favnen mig tæt.

—Ja vist! Jeg ved, hvad det gælder —
selvfølgelig Digter her!
Det hjælper vist ej, jeg fortæller,
hvor lidt det i Grunden er værd.
Du vinder som altid Sejer,
mine Protester til Trods — —
*Men tro nu blot ej, det sig drejer
den mindste Smule om os!*

KUNSTNEREN OG HANS BRUD

Paa Husets Loggia Vinløvsdraperiet
gav Skygge for den hede Middagsol.
Mester Filippo sad ved Staffeliets,
sortøjet brun — en ægte Spaniol.

Hans Kunstnerblik var fængslet af en Gruppe,
hvorover Lys og Skygge drev sin Leg;
og lig en Sommerfugl af Skitsens Puppe
frem paa hans Lærred den i Farver steg.

Det var hans unge Hustru. — Kærlig bøjet
sad hun ved Vuggen, hvor den Spæde sov.
Den Ynde, hendes Moderfryd forhøjed,
var baaret skønt af Harmoniens Lov.

Den lyste frem af Øjnene de klare,
af hver en Linie i den smækre Krop.
Nu vaagned Drengen, og med Hænder snare
hun skød hans Tæppe bort og tog ham op.

Og mens hun lagde til sit Bryst det hvide
blødt i sin runde Arm den sultne Glut,
han kasted Pensel og Palet til Side,
sprang op og tog fra Væggen ned sin Luth.

Med fast og øvet Haand han stemte Strengen,
mens han med Ømhed paa de tvende saa.
Hun løfted smilende sit Blik fra Drengen:
„Sig mig, Filippo, hvad Du tænker paa.“

Hans brune Kinder gløded som ved Kraften
af Elskovsdruers unge, stærke Vin.
Han svared: „Ak, jeg tænker paa hin Aften,
hin stolte, skønne Stund, da Du blev *min*!“

Da blussed hun som han. Og medens Øjet
i sød Berusning ved hans Læber hang,
i Rythmer let han sine Tanker føjed,
greb flygtigt Luthens Streng dertil og sang:

— — Og det var Nat. Ved Brudekamret stod jeg.
Et Forhæng veg. Sky standsede mit Skridt.
Et Lys, en Vellugt strømmede imod mig,
— et Nu jeg skimted noget slankt og hvidt. —

Saa sluktes Alt. Jeg hørte kun mit Navn
fremhvisket med en Stemme blød og kælen.
Og blind paa Synet, seende med Sjælen,
jeg droges sikkert mod din aabne Favn.

Dit Jomfrulegem, yppigt, ungt og glat
med Blodet bankende bag Silkehuden,
laa tæt til mit, alt Draperi foruden,
kun svøbt i Fløjlet af den sorte Nat.

— Saa stod vi da, to Børn af Alnaturen,
Ansigt til Ansigt med den store Magt,
hensat med Et hinsides Grænsemuren,
hvor Vedtægt og Undseelse staar Vagt.

Som Straalebrydninger af Lysets Renhed
forenet atter smelter hen i Hvidt,
en Livets Urkraft samled os til Enhed:
een Sjæl, eet Legem! — intet *mit* og *dit*!

Vort Væsens dybe Grundskel, Kønnets Skranke,
udjævnet, slettet i et Favntags Nu.
Og samme Tid — forunderlige Tanke! —
jeg fuldt ud Mand, og fuldt ud Kvinde *Du*.

— — Dog kort er Sommernatten kun. Og før
vi aned, titted Gryet ind ad Ruden,
sneg sig langs Væggen hen til Hovedpuden
og gjorde gennemsigtigt Mørkets Slør — —

O, skønne Dæmringssyn, som fandt mig vaagen,
mens trygt Du blunded, favnet af min Arm!
Som hvide Tinder, dukkende af Taagen,
steg frem din Skulder og den faste Barm.

Og Skæret gled fra Ørets fine Munding
med viltre Lokkers brune Krus omkring
langs Armens Bøjning, Hoftens stolte Runding
og Benets yppigtbløde Liniesving, —

kærtegnende med Kys de runde Lemmer,
helt ud til Fodens rosenrøde Spids
og sluttede — o Syn, jeg aldrig glemmer! —
Dit hele Legem ind i Gyldenrids.

En Drømmens Amarin, en vinget Pusling,
drog for dit Øje Laagets Silkebræm,
men lod bag Læbens aabne Purpurmusling
en Rad af hvide Perler titte frem. —

Som den, hvem Druens Kongegave kvæger,
— har først han Tørstens Krav til Tavshed bragt,
betragter andagtsfuld det gyldne Bæger,
hvori den ædle Nektar blev ham rakt —

saa nød jeg, af Erindring sødt betagen,
dit Legems rene Form med Kunstnersans,
mens ubevidst Du vendte Dig mod Dagen,
helt overgydt af Gryets Rosenglans.

Og mens din Sjæl gled hen ad Drømmens Veje,
ømt drog jeg Tæppet om min søde Brud.
Et Kys! — Og lydløst veg jeg fra Dit Leje,
trak Rudens Forhæng bort og stirred ud.

Jeg aabned Vindvet. Luftens rene Drue
af Morgnens Skaal jeg drak i dybe Drag.
Og med et Blik mod Himlens Purpurbue
jeg hilsede vort Samlivs første Dag.“

VII

☞ FORBEREDELSESR ☞

Vort første Selskab! Længe stod
det ængstende for Tanken,
imødeset med tvivlsomt Mod
og lønlig Hjertebanken.
I Aften altsaa — thi det gaar
ej længer an at tøve —
i Aften altsaa forestaar
der Dig den store Prøve.

Hvor er den svanger, Hjemmets Luft,
med Drøm om Daad og Sejre!
Selv ud paa Trappen kan en Duft
af festlig Mad jeg vejre.
I Køknet gaar det livligt til,
der er en Larm, et Væsen,
og blot jeg Døren linne vil,
faar jeg den i paa Næsen.

Fra Morgenstunden alt vort Hjem
i bedste Festskrud føres:
De fine Sager tages frem,
og Ingenting maa røres.
Da kun jeg tændte en Cigar,
straks blev der Hyl og Jammer,
saa Dagen lang jeg siddet har
paa mit Studerekammer.

Nu aftnes det. Jeg staar alt smykt
i mine bedste Klæder,
og Festens Skueplads med Frygt
og Bæven jeg betræder.
„Salonen“ tom. Jeg kigger ind
i selve Spisestuen,
— men standser stum paa Dørens Trin
i undrende Beskuen.

Armstagerne med slanke Lys
paa Bordet stilfuldt brammer.
Det er, som alle Ting fornyes
i deres gule Flammer.
De spejler sig i klart Krystal,
i slebne Vinkarafler
og lokker Glimt af blankt Metal
fra Skeer og fra Gaffer.

Og som i Vaargudindens Spor,
fra Dugens Sne den hvide
der myldrer op en Blomsterflor
i Farver skære, blide.
Hver Plads har sin Violbuket,
og Hyacinther rødme;
de svangre Luften ganske let
med Duftens fine Sødme.

Den hele Dækning er saa pæn,
saa festlig arrangeret,
med alt det dyre Porcelæn,
Du selv har dekoreret.
I Midten staar den gyldne Skaal,
baaret af Amoriner
og bugnende i bredfuldt Maal
af Druer, Appelsiner.

— Træk nu Gardinerne kun til
for Vinduet derhenne
— de røde Damaskes — saa vil
jeg Hængelampen tænde.
Se, der blev Lys! — Hvor smukt og klart
alt samles i dets Ramme!
Saa! — Nu er *vi* parat. — Gid snart
vort Selskab var det samme!

VIII

⌘ CHAMPIGNONHØST ⌘

Nu staar Bøgen med Bronceløv,
Kastaniekronerne gulne,
og Slaaen og Brombær i Krat og Hæk
er spændte af Saft og svulne.
Himlen er høj og fugtig blaa,
Sollyset sløret og mildt,
og Fældens Grønsvær, hvor vi gaa,
blødt som Fløjel og Filt.

Den klare, rene Septemberluft,
hvor skærper den Syn og Sanser!
Let skrider Foden, snart naa vi derud
til de gamle forfaldne Skanser.
Der strejfer en Jæger. Med mistroisk Blik
mønstrer han vore Personer — —
Ja vist! Vi skal ogsaa paa Jagt i Dag,
men efter — *Champignon*.

Hvor ensomt ellers! Hist holder kun
en Vogn med Rodfrugter læsset.
Nu er vi ved Maalet. En høstlig Em
har lagt sig fugtig paa Græsset.
Det dækker Skanserne frodig-tæt
som Fløj i de blødeste Læg.
Og ser Du, hvor Svampene titte frem
i det Grønne som snehvide Æg.

Aa, pluk forsigtig! Den er saa skør,
den lille kuplede Hat,
saa elfenbenshvid mod den mørke Grund
med Huden som Atlask glat.
Der stiger af den en Duft af Jord
fra Muldens kølige Kælder;
og indeni har den Silkefor
af rosenrøde Lameller.

Se, hvilken Vrimmel! Langt fler forvist,
end vi kan naa at faa plukket.
Vær derfor kræsen, Kære, og tag
kun dem, hvor Hatten er lukket.
Levn lidt til andre! Vi gør dog en Høst
saa rig, som vi aldrig har haft den.
De halve skal syltes! men Resten, Du,
dem faar vi stuvet til Aften.

Nu tror jeg næppe, vi magter fler,
baade Taske og Kurv er fyldte.
Du smiler livsaligt. I Aanden ser
Du Dig alt i Lag med at sylte.
Nu vel, lad os hvile! En tændt Cigar
skal komme mig ret tilpas.
Den sprængte Kampesten byder os her
en ypperlig Siddeplads.

— Hvor flad og nøgen er Egnen i Vest,
milevidt rækker jo Synet.
Det standses først af den bølgende Skov
langt ude i Himmelbrynet.
Men vend Dig saa og se imod Øst,
hvor Bugten blaaner og blinker,
— et skinnende Staal mellem jyske Kyst
og Djurslands rødlig Brinker.

— Alt synker Solen. Endnu en Stund
dens Skær holder Dagen i Live.
Men lavt paa den østlige Himmelgrund
staar Maanens blodrøde Skive.
Røgteren driver sit Kvæg til Stald,
Husmanden søger sin Hytte — —
Velan! saa følger vi samme Kald
og vender hjem med vort Bytte.

IX

⌘ VED SENGETID ⌘

Nu slukkes Jordens Lys. Dens travle Færden
i Tuen skjuler sig som Myrekryb.
Men oventil en Evighedens Verden
oplader sig i Nattens Stjernedyb.
Med Kim til Kloders aldrig talte Vrimmel
fjernt skinner Mælkevejens Sølv-Rogn;
men skarpt og funklende paa Nordens Himmel
staar Lyrens Tegn og Odins blanke Vogn.

Du stolte Stridsvogn, som paa Flammeeger
tungt rullende har fulgt hvert Sekels Gang;
som uforanderlig fra oven peger
mod Jorden ned med Din Karfunkelstang,
— dit Blink skal ildne op de sløve Sanser
hos Krigeren paa Aandens Nattevagt;
Du maner om den Kamp, som aldrig standser
for Sandheds Sag mod Løgnens skumle Magt.

Men sattes *Du* som Jertegn for en Strid,
hvor Blikket blændes, Gnyet aldrig tier,
saa vinker *Lyrens* Straalebilled did,
hvor Buldret løses op i Harmonier:
til Højfældstinden over Jordens Dunst,
hvor Kampens Virvar skues trygt fra oven,
hvor bag Forviklingen vi skimter *Loven*,
og Livet selv forklarer sig til *Kunst*.

— — O, skønne Tegn, som først mit Øje fanger
blandt Nattens Vrimmel, straalende og kold,
— I kaldte mig til Stridsmand og til Sanger;
Funkl da som Tvillingmærket i mit Skjold!
Vil under Livets Tryk min Nakke dukkes,
— drag Synet opad, til den knejser rank!
Straal paa min Klinge, saa den skinner blank,
og spejl Jer i mit Øje, naar det slukkes!

X

❧ MOD JUL ❧

Sit sidste Løv nu Skoven fældet har.
Det ligger over Bunden gult og gustent,
forbidt af Frosten. Søens blanke Glar
er som den Dødes Øje stift og brustent.
Og Solen selv har faaet kælne Vaner,
sent staar den op, gaar tidligt i sit Skjul.
Men gennem Lundens dunkelgrønne Graner
det suser sagte, ret som om de aner,
at deres Tid er nær — at det er *Jul*.

Dumpt gjalder Øksens Hug fra Kløftens Bund,
ad frosne Veje glider tunge Slæder.
Og se! En lys og frostklar Morgenstund
er Skoven flyttet ind til Torv og Stræder.
Imellem røde Tegl med Sneens Bræm
den stritter strunk med sine grønne Naale.

Snart skal den spredes til de tusind Hjem
for flux, naar Julens Stjernehær gaar frem,
med Afglans af dens Herlighed at straaale. — —

— Vi har tilsammen vore Indkøb gjort
og standser nu paa Hjørnet hos en Sælger.
— Mon *dette* her? — Nej, det er altfor stort.
Det dér ved Siden tror jeg helst vi vælger.
Det er tilpas. Det skal jo ikke prale,
men være kun vor Højtidsstemnings Tolk.
Det andet dér er for de Stores Sale;
vort skal kun føre en stilfærdig Tale
om Juleglæden hos to unge Folk.

Vort første Juletræ! O skønne Navn,
og selv et skønt Symbol paa Julens Tanke!
Vidt i det lave spreder det sin Favn,
men peger opad med sit Spir det ranke.
— Vort *første* Træ! Ak, om jeg turde lægge
i dette Ord en lønlig Profeti,
— jeg maled Perspektivet for os begge
som en til Livets Grænse fortsat Række
af Julegraner langs vor Vandrings Sti!

XI

⌘ I SKUMRINGEN ⌘

De sidste Forberedelser
til Festen snart er endte.
Det skumrer alt. Paa Gaden blier
de første Lygter tændte.
Afsted mod Hjemmet haster Folk
langs alle Fortovsfliser.
Jeg pakker mine Gaver ind
og skriver smaa Deviser.

Da jeg er færdig, sætter jeg
i Stolen mig og tænker,
og Juleaftens Højtidsfred
sig om og i mig sænker.
Henover Tæppets Blomstertavl
sit Ildskær Ovnen spreder,
mens Du endnu i Køknet travl
Kvældsнадveren bereder.

— — Da sker det mig, at i mit Bryst
et navnløst Vemod stiger:
Et Genfærd af en elsket Røst
sig til mit Øre sniger.
Ak! — *Den* og *dens* blev Dødens Rov,
selv Mindets Træk forvitrer — —
Forkrænkeligheds ramme Lov
mit Hjerter gennemsitrer.

Ja, Nuets Lykke lig en Blomst
mig synes brat at falme — —
— Dog — tys! — Da skælver Luften fjernt
af dybe Klokkemalme.
Min Smerte løser sig i Graad;
det tunge Tryk af Loven,
den ubarmhjærtige, maa fly
for Naadens Bud fra oven.

Ak, hvilken Frejdighed og Kraft
i disse Klokketoner,
der ringer Sabbathshvilen ind
for Jordens Millioner!
Som Bølgeslaget Strandens Grus
de skyller bort hver Dæmning —
Jeg aabner Vindvet. Fyld vort Hus,
Du Klang! med Julens Stemning!

XII

⌘ PAA DOMKIRKEPLADSEN ⌘

Højt over Torvet og Strædernes Larm som en tusindaars
Vægter
Dømmens mægtige Taarn rækker sit Spir imod Sky.
Trodsende Tidernes Vælde urokkeligt staar det, mens Slægter
fødes og dø ved dets Fod, fødes og smuldre paany.

Aandernes vekslende Tog rulled frem under Seklernes
Skriden,
Tidt hvad en Slægt bygged op, styrted en anden i Grus.
Taarnet dog stod. — Viet ind til en Magt, som er større
end Tiden,
kroner dets murfaste Værn Kirkens det hellige Hus.

Mangen en Dyst har det skuet, naar Tro mod Fornægt-
else kæmped,
trodsigt Bespottelsens Raab slynget blev mod dets Mur.
Aldrig det dog sin malmfulde Røst efter Tiderne læmped;
djærvt — selv i Frafaldets Nat — drøuede Dømtaarnets Lur.

Thi — skønt dets vældige Fod ombruses af Menneske-
vrimlen,
fast som et Fjæld af Granit, plantet i Brændingens Skum,
— dér, hvor med korstunget Spir dets Tinde rækker
mod Himlen,
vejres hvert Kampbulders Gny bort i det umaalte Rum.

Dér fik det Storhedens Ro til at se og dømme fra oven
Mennesketankernes Væxt, Tidernes Maal og Bedrift.
Dér har med aarvaagent Blik det spejdet Evighedsloven,
skrevet paa Nathimlens Grund gyldent med Stjernernes
Skrift.

Rummet, hvor Kloderne staa som Juveler i Almagts Krone,
fylder med svulmende Klang Malmets det rungende Svælg.
Derfra slynger det vidt over Land den himmelske Tone,
den, som i Højtidens Kvæld stemmer vort Hjerte til Helg.

Engle har sunget den først for Hyrder fra Betlehems Hytter;
siden fra Slægt til Slægt frem gennem Sekler den lød:
„Fred over Jorderigs Kreds, og hvor Menneskebørnene lytter,
Guds Velbehagelighed! Fryd Jer! En Frelser er fød!“

XIII

❧ I KLOKKETAARNET ❧

Mulm og Mørke foroven,
sorteblaa, snetunge Skyer.
Solfaldets straalende Eventyr
blev slukket i Slud bag Skoven.
Natten hyller sit Hoved til,
hun er baade blind og stum.
Ikke et eneste Stjerneglimt
i Luftens det øde Rum.

Løft Dig, løft Dig, Klokkegny!
Sving mod Himlens dunkle Bue!
Split og flæng den sorte Sky!
Julestjernens Sølvvergry
lad i Nat os skue!

Skummelt er der forneden
over al Vinterens Land —
Nøgne Skove langs isklædt Strand,
Sne paa Agren og Heden.

Frysende Armod! Somrens Prunk
slidt ud til den sidste Trævl,
og hvor Mennesker bygger og bor,
kun Bitterhed, Had og Kævl!

Klokker! Kim fra Taarnets Tind
om Forsoningen og Freden!
Kim os Juleglæden ind!
Kald os under Kærters Skin
til vort Barndoms Eden!

Der er saa mange, som sørger,
grublende Aanders Flok:
„Livet giver os Gaader nok,
men ingen Svar, naar vi spørger.
Tungsind nager vor Hjerterod
og stirrer af Øjnene ud.
Lide saa maa vi og længes,
til Døden sender os Bud.“

Kim, I Klokker! Kim med Fynd!
og med Malmets dybe Mæle
Julens Naadebud forkynd:
Fryd for Savn og Bod for Synd,
Trøst for alle Sjæle!

XIV

⌘ UDENFOR KIRKEN ⌘

Nu tømmes Kirken under Orglets Brus
— et Skridt fra Lyset kun til Dødens Skygge —
Og efter Løftelsen i Herrens Hus
gaar Festens Vej til Hjemmets jævne Hygge.
Gennem den dunkle Kirkegaardsallé,
hen under Lindetræers nøgne Kroner
vi vandre tavse paa den frosne Sne,
mens Julesalmen end for Øret toner.

Ved Laagen skilles vi. „Gaa Du med Gud!
Beskik Dit Hus! Bered vort Julemaaltid.
Som hine Sværmere i Kirkens Oldtid
jeg maa en Stund i Ensomheden ud.
Paa øde Mark, hvor Haren har sit Skjul,
ved Gærdet med den visne Rejnfans Stængel —
Dér har mit Møde jeg med Julens Engel,
og efter *det* først kan jeg holde Jul!“

XV

⌘ UDE PAA MARKEN ⌘

„Jeg gik ad Stien langs Agrens Skel,
det var den hellige Julekvæld.

Det var Vorherre hans Fødselstime,
fjernt ude hørtes en Klokke kime.

Fra Marken lyste den hvide Sne,
foroven var ikke en Stjerne at se.

Men da jeg steg over Gærdets Sten,
da tændtes paa Himlen i Øst der én.

Og hvor jeg bøjed i Kløften ind,
der faldt over Sneen dens hvide Skin.

Som da jeg skred under Skovens Bryn,
drog frem for min Tanke et helligt Syn:

Der steg de foran mig som Søjler i Kirken:
den stærke Eg og Bøgen og Birken —

Med kraftige Stammer og Lokker af Sne:
Skovens de hellige Konger tre.

I Støv laa Kronernes gyldne Pragt,
henslængt den løvtunge Purpurdragt;

hvert Stykke ofret, Tomme for Tomme,
alt som det lakked ad Julens Komme.

Og Stjernen randt over Skoven op,
dens Straale sitred paa *Granens* Top —

den unge Gran med sit smækre Spir,
for Foden Kronernes gyldne Zir.

Snebræmmet stod den, i Vaarens Farve:
Livshaabet selv ved den smuldrende Larve.

De trende Konger fra Sommerens Slot
de hylded med Undren den unge Drot.

Og Stjernen højt over Skovens Læ.
Den hilste Granen som Julens Træ.“

XVI

❧ JUL I HJEMMET ❧

Vi har spist vor Gaas og drukket vor Vin,
vi har tændt vort Træ og sunget vor Salme.
Ogsaa *Ida* var med — lidt genert, men saa fin! —
og er sikkert gaaet til Sengs med Kvalme.
Vi har selv vekslet Gaver — hvor Tæppet er smukt!
Det har kostet Dig, Skat, baade Tid og Kræfter, —
og nu sidder vi her med Likør og Frugt
og kigger i Breve og Julehæfter.

I Tavshed glider en Time hen.
Jeg gaar til Vinduet. Stjernerne lyser.
Du løfter Dit Blik. „Hvad er Klokken min Ven?
Se lidt til Ovnene! Jeg synes, jeg fryser.“
Du tager et Æble. Den gyldne Kniv
behændigt fjerner dets gule Skrælling.
„Læs højt en Smule til Tidsfordriv!“
— Ja, gerne! — Hør da en Julefortælling!

KRISTOFORUS

Himlen er blygraa med Uvejrstegn,
Frostsne dækker den hele Egn.

Der ligger et Hus paa den aabne Mark,
det ligner i Afstand en Noahs Ark:

Stort og skummelt med gitrede Glugger,
en jærnpigget Mur om det hele sig lukker.

Og en Ark, et Redningshjem er det for Syndere,
fra Veteraner ned til Begyndere —

kort, for enhver, der forgreb sig paa Næsten.
— *Tugthuset* kalder man det for Resten. —

Den korte Dag alt ganger paa Hæld,
det er mod den hellige Julekvæld.

Da hviner den tunge Port paa sit Hængsel,
en Fange gaar ud af det skumle Fængsel.

En gammel Mand er det, hvidt hans Haar,
han har siddet derinde i tredive Aar.

Hvorfor? — Ja, Hukommelsen hos ham er sløvet,
men det var vist et Drab, han havde forøvet.

Nu i Dag er Straffetiden forbi.
Paa Vejen staar han. Han ved, han er fri.

Men hans Tanker famler omkring som i Blinde,
han er bleven for Verden en fremmed derinde.

Han har ingen Slægtninge, ingen Venner,
Ingen, som venter ham, Ingen han kender —

En hjælpeløs Stakkel. Fængslets Tugt
har hver Gnist af Selvstændighed hos ham slukt.

Forvildet staar han, et Faar uden Hyrde,
Friheden er ham en Kval, en Byrde.

Han er som en Død, der gaar om og spøger,
rent slettet ud af de levendes Bøger.

Mekanisk skrider han ud over Agrene,
— en Fugl uden Rede, forvildet flagrende.

Kun fremad! — uden at høre og se. —
Det skumrer alt, det begynder at sne.

— Da spidser han Øre, hans Bryn sig rynker:
han hører bag Hegnet et Barn, der klynker.

I de halvslukte Øjne tændes et Gry —
det er Livet, der kalder ad ham paa ny.

Han vaagner. Det er som et helt Mirakel!
Her er noget at gøre selv for en Stakkel.

Et Barn! Og han, som har elsket Børn! —
Rask bryder han ind gennem Vejhækkens Tjørn.

Den flænger hans Tøj, men han ænser det ikke —
Han søger og søger — her maa det jo ligge.

Og se! under Gærdet, hvor Buskene lude,
en Pusling finder han, svøbt i Klude.

Det lysner med Eet i hans Haabløsheds Nat:
Her er en, som er mer end han selv forladt.

Han ser paa den Glut med en Moders Øje,
han gemmer den lunt ved sit Bryst bag sin Trøje.

Saa knapper han til og skridter af Sted.
Før krøb han, nu er der Fart i hans Fjed.

Et Maal har han vundet. Nu gælder det kun
at bringe til Huse det kostbare Fund.

Og alt som han frem over Plovjorden iler,
han titter til Barnet, han mumler og smiler.

— Men Snefoget vokser, og Stormen ta'r fat,
hvert Dagskær slukkes, nu bliver det Nat.

En rygende Hvirvel er Himmel og Jord,
Sne blinder hans Øje og sletter hvert Spor.

Om Byrden blier tungere, Armen ryster,
men fastere kun han om Barnet den kryster.

Saa kan han ej mer. Med en stønnende Klage
han tumler og segner i Sneen tilbage.

En knugende Mathed hans Vilje lammer,
med svigtende Røst han et Fadervor stammer.

Han føler det paa sig: Alt er forbi!
Af Træthed synker hans Øjne i.

— Da farer han sammen med Eet — Har han blundet?
Han griber til Brystet — Barnet forsvundet?

Forsvundet! Han skriger i Rædsel, den Gamle.
Forsvundet! Hans Hænder i Sneen famle.

Da løfter han Blikket og studser — — Hvordan?
Der staar ved hans Side en fremmed Mand.

Hans Kjortel er blændende hvid som Sne,
hans Øjne som Høstnattens Himmel at se.

Hans mørke Haar over Skulderen rinder,
om hans Hoved en lysende Ring der skinner.

— Den Gamle forstummer, han stirrer forvildet,
han mindes fra Kirken et Alterbilled.

Da bøjer den Fremmede mildt sig ned,
hans Øjne lyser af Kærlighed.

Han lægger sin Haand paa Oldingens Bryst
og taler ham til med dæmpet Røst:

„Hav Tak, at Du bar mig den halve Vej!
Nu skifter vi Byrden. Nu bærer jeg Dig!“

Han løfter hans Hoved, der dukker sig mat:
„Vær trøstig, Broder, Din Synd er forladt!“

Han tager hans Haand, den er kold som Is:
„I Dag er Du med mig i Paradis!“

Da klinger det fjernt, som naar Klokkerne ringer.
I Luften lyser der Englevinger.

— Et kort Sekund kun — og Skæret slukkes.
Den Gamle segner, hans Øjne lukkes.

Og Stormen gaar over Markernes Øde,
den dækker med Sneens Lagen den Døde;

den reder hans Legem det sidste Skjul.
Hans Sjæl er hos Gud. Der holder den Jul. —

— — Nu, min Skat! Hvi saa tavs og alvorlig i Hu?
Har Du slet intet Ord til en stakkels Forfatter?
„Nej, hvordan! Af Dig selv! Lad mig kysse Dig Du!
— — O, men skynd Dig og tænd vort Juletræ atter!
Jag den Uhygge bort, som dit Digt maned frem;
— jeg faar ingen Ro, førend Lysene brænder,
for at tænke paa dem uden Hus eller Hjem.“
— Vær kun rolig! Nu skal Du faa Lys! — Og jeg tænder.

Hvor er Træet dog kønt i sin rimhvide Pragt
som dets Brødre i Skoven ved Midvinters Tide.
Ikke svangert og tungt, men jomfruelig slankt
med den rolig tindrende Lyspyramide.
Højt fra Toppen rinder et glitrende Spind
af den guldivundne Traad til de laveste Grene.
Ja, den Pragt er lidt kølig som Stjernernes Skin,
men den passer, hvor to fejrer Julen *alene*.

Thi jeg tør ikke nægte — skønt Aftenen var smuk,
og skønt Du er den sødeste, kærligste Kone —
jeg har følt — utaknemligt maaske — med et Suk,
at først *Born* giver Julen den rigtige Tone.
Lad saa Træet bytte sin Jomfruvæxt
med en Moders ukunstnerisk bugnende Rundhed,
— kun paa Barnelæber faar Julens Text
sin jublende Klang og sin evige Sundhed.

— — Du blev saa alvorlig, min Hjertenskær?
— Naa — maaske var det taabeligt af mig i Grunden! —
Dog nej! — Dit Blik har et fugtigt Skær,
og der spiller et gryende Smil Dig om Munden.
Saa lægger Du stille dig ind i min Favn,
— paa Uskyld og Lykke et rørende Billed —
og hvisker: „Min Ven! — Hvad Du nævnte — — det
Savn — —
— Jeg tænker, til næste Jul er det stillet!“

XVII

⌘ FASTELAVN ⌘

Velkommen efter Søl og Sjap,
Du rene Luft, Du klare Frost,
som smykker Tuden af vor Post
med Isens lange Drypstenstap!
Hvor lys en Dag, hvor hvid en Jord!
En Himmel blaa og blank som Staal!
Og langs ad Gaden spæde Spor
af Jomfrufodens fine Saal.

Hvor kønt hver Tagryg, hver Gesims
er kridtet af imod det Blaa!
Se Pigebarnet hist, den Smaa,
der smutter over Sneen vims.
I stram Jaket med Pelsværkskant,
Figuren spænstig, slank og blød,
saa klar i Blik, saa frisk af Lød
er hun dog yndig — ikke sandt?

Hvor stille for en Vinterdag!
Man mærker næppe nok til Kuld,
især da Solen lægger huld
sin Straaleglans om Torv og Tag.
Højt flammer i dens gyldne Skin
Domkirkens gothisk-røde Gavl,
det blanke Kors paa Taarnets Tind
og Buevindvets Rudetavl.

Men rundt i dette Hav af Hvidt,
blandt Rosengrupper, svøbt i Halm,
— omhegnede af Jærnstakit
staar sorte Skikkelser i Malm.
Med blottet Bryst og togaklædt
de spotter Vinterkuldens Braad.
Til Gengæld skæmter den lidt kaad
med deres barske Majestæt:

Se denne *Statsmand*! Blikket koldt
og Issen nøgen som et Fjælds —
han har om Skuldrene erholdt
af Hermelin saa blød en Pels.
Dertil har Sneen — tænk hvor fræk! —
med store Totter som af Vat
sig i hans Bronzeører sat
for at beskærme dem mod Træk.

Og *Generalen*, djærv og strunk,
har — ak, til Standens Spe og Spot —
paa Issen faaet en Kalot,
saa at han ligner nu en Munk.
Tilmed har Vinteren betænkt
hans sorte Hals med snehvid Flip
og skæmtefuld til Afsked hængt
en Istap ved hans Næsetip.

At selve „*Dybbølhelten*“ fik
et Omslag om den højre Kind,
forliges vel med Krigens Skik,
om ej som Pryd det virker end.
Men at en Boa, hvid og lang,
han over Vaabenfrakken bær,
er vel et Vink af praktisk Værd,
men næppe efter Reglement.

— — Ja, det er ubestrideligt,
at Vintren er en næsvis Knægt,
der viser grumme lidt Respekt
for det, vi ta'r højtideligt.
Men Herregud! Et godt Humør
er sundt mod Kulde, Nød og Savn,
og Maskeradeløjer hør'
nu engang til ved Fastelavn.

Selv Jorden, klædt i Sne og Is,
med Krone paa af Rimkrystal,
af Vintren paa fantastisk Vis
staar smykket jo til Karneval.
I Dag er Livet solforgylt —
Saa nyd det! Stunden blier kun kort,
Hvis uden Fryd den smutter bort,
da er Dit Mismod selvforskyldt!

XVIII

SE, ÆBLEBLOMSTERNE —

Se, Æbleblomsterne — hvor brat
de taber Kronens Smykke.
Saa snart den spæde Frugt er sat,
de bliver straks saa stygge.

— Men *Du*, min fagre Sommerbrud,
af ingen Falmen skæmmes,
skönt bag din Ungdoms Blomsterskrud
en Fremtidskime gemmes.

Skönt i dit Liljebægers Skød
alt Somren satte Frugt,
dit Blomster har sin Foraarslød,
er lige rent og smukt.

Endnu kan over Tilje rank
med lette Fjed Du træde;
men i Dit Øje lyser blank
en dyb og stille Glæde —

en Glæde, hellig, klar og prud
som Glansen af en Stjerne,
hvis spæde Sølvblomst nys sprang ud
i Nattens dunkle Fjerne.

XIX

⌘ STILLE SYSSEL ⌘

Det er alt sent. Du sidder end
og syer ved Lampeskinnet.
Et *Dukkeudstyr!* Hvor komplet!
— af Uldent og af Linned.
Glad ser Du fra dit Arbejd op
og nok saa stolt mig viser
den hele Skat af Strømper, Svøb,
af Trøjer og Chemiser.

Hvert Stykke bredest sirligt ud
og lægges sammen atter.
Det rører mig at se, hvor ømt
hvert Læg, hver Fold du glatter.
Ja vist! Din Sjæl, har svælget jo
i Længsler, Haab og Drømme,
imedens Haanden sysled her
med Masker, Baand og Sømme.

Og mens Du glad forklarer mig
hvert Stykkes Art og Brug,
dit Ansigt aabenbarer mig,
at længe Du i Smug
har ført et Samliv med dit Barn,
at dette spæde Væsens
endnu forborgne Fremtidsform
er alt for Dig et Præsens.

Som den, der vover Livet paa
en rig, men dristig Fangst,
dit Sind har vexlet mellem Tvivl
og Haab og Fryd og Angst.
Men Moderhjertet er en Blomst,
der om sin Løndom lukkes —
Jeg aner kun dens skjulte Liv
— og mine Øjne dugges.

Jeg gaar til Vindvet hen og ser
ud i den stille Nat.
Med blanke Stjerner, store, smaa,
er Himlens Hvælv besat.
Kom hid, min Elskte! Løft dit Blik
op mod den lyse Flok!
Se hist med himmelsk Symbolik
staar Frejas blanke Rok.

Dér sidder hun, den Elskovs Dis
med Øjets gyldne Graad,
og tvinder Skæbnen, Din og min,
til een og samme Traad.
Ja, naar Du stirrer ufravendt
i Stjerneskeret ind,
ser mellem Jord og Himmel spændt
Du Traadens Sølvtrind.

Den Traad, som en usynlig Haand
fra oven til os spændt,
blev regnet jo fra gammel Tid
for Lykkens sikre Pant.
Saa løft da Øjet trøstigt did
højt over Jordens Nød:
Fra fjerne Kloder Lykkens Spind
neddaler i Dit Skød!

XX

⌘ JÆVNDØGN ⌘

Natten laa over Jorden,
 en Nat saa trøstesløs trist.
 Gravsort Mørke paa Land og Hav
 og slukket hver Stjernegnist.

Jeg aabned mit Vindve. Lampens Skær
 gled som en Lysning svag
 over en Tagryg, en Skorstensvæg
 og svandt i Mulmet der bag.

Det var ved Jævn døgnstide
 og Kræfternes Vægt i Ro.
 Intet Bud fra det skjulte Land,
 hvor Livets Forjættelser gro.

Ikke Vinter og ikke Vaar!
 Jeg selv saa kraftløs og tom.
 Slap min Evne. Hver fager Drøm
 viet til Død og Dom. — —

Da — var det et Pust, som strøg min Kind,
faldt paa min Haand en Taare?
— Det klang, som brast der i Nattens Skød
et Væld, en sprudlende Aare:

Der kom som en sagte Susen,
som kogende Vandes Syd.
Det svulmed og steg, og det øde Rum
blev fyldt med levende Lyd.

Da følte jeg Aandens Time,
jeg aned Fornyelsens Tegn:
tyst sank over Jord i den stille Nat
en kvægende Foraarsregn.

XXI

❧ INDTOG ❧

Det høres i hvert Fugleflojt:
„Han kommer — ja, han kommer!“
Hver Blomst har strakt sit Hoved højt
og vokser flere Tommer.

Hver Rosenknop er — o! — saa spændt:
„Ak, var han her dog bare!“
Længst staar alt Kongelyset tændt
langs Vejen, han skal fare.

Nyfigent klatrer Humlens Løv
til Tops i Hasselhegnet.
Hvert Blad er tvættet rent for Støv,
thi det har nylig regnet.

— — Nu er han nær. I højen Luft
med Sølvklokker ringes.

Hvert Vindpust bringer Blomsterduft,
og grønne Grene svinges.

Saa ses han over Bakkerne,
omkranst af tusind Lærker.
Og Smaafolk kaster Frakkerne,
naar de hans Nærhed mærker.

Omkring ham straalere Marguerit,
Valmue og Cikorie.
Hans Dragt er Himmelblaat og Hvidt,
og Solen er hans Glorie.

Velsignende den hele Jord
han løfter sine Arme:
Da strømmer til hvert Liv, der gror,
en ren, en himmelsk Varme.

Nu nikker Top, nu svinger Gren,
nu vifter Hæk og Kviste.
Der er i Flokken ikke een,
som være vil den sidste.

Med Blomst og Blade dækker sig
hver Busk, der før stod nøgen;
men over alle strækker sig
Kastanien og Bøgen.

Græstæppers Silke bredes ud
langs alle Togets Stier.
Hver Tue har sin Navneklud
med Blomsterbroderier.

Ja, selv hvert Mosehul, hver Pyt
har lidt af Himlens Afglans,
og Poplens Løv er splinter nyt,
saa skært, med gylden Ravglans.

— Kun Ask og Eg betænker sig,
de tror ej Naadens Under.
Som Tvivlere paa Lysets Vej
staar ensomt de og grunder.

Men Linden slaar sin Krones Pryd
ud mod saa blid en Sommer.
Og overalt det jubler: „Fryd
Dig! Se Din Konge kommer!“

XXII

⌘ TIL SKOVEN ⌘

Men, Barn, hvad er det, Du har før —
Vorherre sig forbarme!
Staar Du paa Køkkenstigen ej
med højt oprakte Arme!
Gardinets lette Sommerstof
Du fæster op med Naale — —
Den Stilling, kære, ved Du dog
er den, Du mindst kan taale!

Hvad siger Du? Om Huset skal
staa vinterklædt i Sommer
og ikke være fuldt parat,
til „Foraarsgæsten“ kommer.
— Jo vist! Jo vist! Men skynd Dig blot —
stig ned, jo før, jo heller!
Jeg frygter ellers, at vor „Gæst“
sig lidt før Tiden melder.

Lad Pigen nu om Resten. Hun
blier ellers alt for doven.
Og lad os to saa slaa os løs
og køre ud i Skoven.
Den er saa smuk nu. Solen end
ej mørknet har Kuløren.
Kom saa! Den Vogn, jeg har bestilt,
alt ruller frem for Døren.

Dit Sjal maa vi ha' med. — Jo vist!
vær blot fornuftig, Ellen!
Er ogsaa nu det varmt, det blier
lidt køligt dog i Kvælden.
Afsted saa! Bag om Byen, ja,
Du veed, den jævne Vej,
den Skumplen gennem Gaderne
den taaler Du jo ej.

Her er Alléen. Til en Hal
dens Buer højt sig hvælve.
Kastanieblomster drysser ned,
og Løvets Vifter skælve.
Saa kirkesval, saa løndomsfuld
sig Skyggen om os sænker,
mens Solen hist og her sit Guld
paa Bark og Grønsvær stænker.

Her naar vi Byens Yderkant
ved Enden af Alléen,
og frem i Dagens gyldne Lys
vi ruller ad Chausseen.
Det brede jyske Bondeland
oplader sig for Synet.
Til Højre blaaner Havets Spejl
helt ud i Himmelbrynet.

Jeg elsker dette Landskabs Kraft
den stærke, ubetvungne,
dets store Linier, stolte Træk,
saa djærvt, saa dristigt svungne;
den sortebrune Lyngaas hist
bag Rugens lyse Vænge
og Dalens Aaløb med dets Bræm
af saftiggrønne Enge.

Nu følger vi en Bivejs Spor,
rask gaar det ned ad Bakke,
Fra Dybet staar en Duft af Hø,
som alt er sat i Stakke.
Her aabner sig — tæt overgroet
af Hyld og gamle Hesler —
en dunkel Hulvej, trang som den
hvor Tell fik Ram paa Geszler.

— Nej se, hvor kønt de ligger dér,
de gamle Husmandsrønner!
Straatagets Armod Abildtræer
med Blomstersne forskønner.
Ramt blander sig den egne Lugt
af svovlet Tørv, som oser,
med den af Caprifolier
og Hækkens vilde Roser.

Hvor risler det med Lærkesang
ned over os fra oven!
Og ser Du, Ellen! se en Stork
paa Engen foran Skoven!
Jeg synes, den betragter os,
som om den Alting vidste.
Den nikker: „Hm! vi mødes snart!
Jeg har Jer paa min Liste!“

Nu gaar det opad. Vejen er
lidt stejl det sidste Stykke.
Saa, Kusk! Lad Vognen holde her
i disse Eges Skygge!
— Stig nu forsigtig ned, min Ven —
nej! springe maa Du ikke!
— Skovløberhuset ligger hist,
— dér vil vi Kaffen drikke.

Bag om dets Gavl, hvor Vinløv gror
helt op til Tagets Rygning,
vi følge vil en Lønstis Spor
dybt ind i Skovens Tykning.
Det lyse Løvtag skærmer svalt
mod Solens gyldne Pile;
langt inde er en Skovdam gemt,
hvor vi en Stund kan hvile.

Saa gaar vi da. — O, hvilken Duft
der strømmer os i Møde
fra alt det unge Plantelivs
saftsvulne Foraarsgrøde.
Og Blomstermyldret! — Nej, min Ven!
Du maa Dig ikke bukke.
Den Vaarbuket, Du ønsker Dig,
skal *jeg* nok ydmygst plukke.

O, naar jeg ligner denne Luft,
saa stærk, saa sundhedssvanger,
med den, vi daglig aander ind,
jeg føler næsten Anger.
Kulturen tynder ud vort Blod;
men Livets friske Urkraft
fornyder det, fylder os med Mod
og svulmende Naturkraft. —

Du aander dybt. Dit Blik faar Glans
og Kinden Sundhedsrødme,
og Smilet om din bløde Mund
har Vaarens unge Sødme.
Men Du er træt? — Taalmodighed!
Vort Maal jeg netop skimter!
Histhenne bag det aabne Løv
Skovsøens Vove glimter.

XXIII

⌘ VED SKOVDAMMEN ⌘

Tæt om Bassinet Skovens høje Piller
et mørkt og køligt Kammer hvælvet har.
Fra oven kun et gyldent Solglimt spiller
ned paa det blanke Vandspejls grønne Glar —

og glider i Refleks langs Egens Stolper
op under Kuplens dunkle Perspektiv.
Forneden gror, med sorte Fløjelskolber,
Dunhamren i en Bræm af spidse Siv.

Men ude paa den stille Flade vugger
Aakandens Blomst sin liljehvide Pragt:
En Haremsskønhed, der af Badet dukker,
trygt skærmet af Eunukers sorte Vagt.

XXIV

❧ HJEMAD ❧

Paa Skraaningen, ved Breddens Siv,
hensunken tavs i Drømme
Du føler Vaarens unge Liv
dit Væsen gennemstrømme.
Luften er fyldt af sart Musik,
af Klang fra skjulte Streng. —
Saa glad — det siger mig dit Blik —
har Du ej følt Dig længe.

— — Tys! Hvad var det? — Et mægtigt Sus
af Vingeslag fra oven, —
se! Kæmpeskyggen af en Fugl
hensejler over Skoven.
— Blev Du forskrækket? — Ja, hvor bleg!
Du tager Dig til Brystet.
Det var — Du siger — som en Haand
Dig haardt om Hjærtet krysted — —

Vær rolig dog, min Skat, og lad
Dig ikke saadan skræmme!
Se! læg Dig til mig ind — saa vil
Du hurtig Angsten glemme.
Nu gaar det over — ikke sandt?
Du smiler, skønt lidt mat.
Kom lad os os vende om og se
at faa Karossen fat.

Saa! — ganske langsomt! Fod for Fod.
Vi hviler hist og her.
Se, se — nu fik jo dog af Blod
igen din Kind lidt Skær.
Naa — gaar det bedre? — Gudskelov!
Støt paa min Arm Dig fast.
Med Sindighed vi naar vort Maal,
— det har jo ingen Hast.

Skovløberhuset vinker hist
med sine Ruder klare — —
Naa! Skal vi køre lige hjem
og lade Kaffen fare?
„Vist ikke! Nu er Alting godt!“ —
Eh bien! Saa lad os bede!
— Dér kommer med sin Nektar jo
vor Hebe allerede.

Men saa til Vogns! — Forsigtig, Barn!
Sæt Dig nu godt til Rette.
En Skammel her til Dine Ben —
de Stakler er nok trætte.
Er det tilpas? — Saa svøber jeg
omkring Dig kun dit Sjal.
Tro mig, at før vi kommer hjem,
er Luften dygtig sval.

— Og saa af Sted! Til højre, Kusk!
den anden Vej langs Kysten.
Og køр nu ganske sindig! Husk,
Vi lider ej den Rysten.
— — Saa Du, han smisked — den Augur!
Skønt han uskyldig lader,
er han med Tingene a jour
og selv Familiefader.

Det aftnes. Lavt i Vesten staar
alt Dagens gyldne Skjold.
Naturens muntre Strængespil
omstemmes blidt i Moll.
Du sukker: „Denne Dag var smuk!
— Hvordan mon blier den næste!“ — —
Stol paa Vorherre, Skat! Han Alt
vil lede til det bedste!

XXV

⌘ EFTER BEGIVENHEDEN ⌘

— — Saa er den overstaaet, al
Forfærdelsen og Pinen!
Dyrt maa det købes, Kvindens Kald;
men knustes ikke Druens Skal,
saa fik vi aldrig Vinen.
Du ligger nu som Dronning dér
i dine hvide Puder —
lidt bleg vel end, men sød og kær,
mens Solen sender Dig sit Skær
ind ad de klare Ruder.

Ser Du, jeg bringer Dig mit Fund:
en Rose fin og sjælden.
Du trykker ømt den mod din Mund,
— snart er Du rødmende og sund
som den, min egen Ellen!

Dit Øje straalere taarevaadt
som Blomst i Morgenduggen,
Du Kære! Hvil Dig trygt og godt!
Et Øjeblik jeg titter blot
til Glutten her i Vuggen.

Og — mens jeg husker det — et Ord
jeg skylder Dig at sige:
Du aner ikke, Ellen, hvor
jeg dog blev glad, da jeg erfoer,
at Barnet var en *Pige*.
At Fædre ønsker sig en Søn,
jeg ikke rigtig fatter.
Man kender dog sit eget Køn
for godt desværre. — Nej, min Bøn
var just en lille Datter,

„Naa! Er hun ikke yndig?“ — Jo!
hun blusser som en Rose.
Rød er hun allenfals, min Tro,
og snøret som en Eskimo
i Svøbets uldne Pose.
— „Aa fy! — Det er jo alle Smaa!
— Men hører Du: hun klynker!
Det er, fordi Du er saa raa.“
— Ja, se! Hun bliver ganske blaa
og Panden fuld af Rynker.

„Tag hende let og varsomt! Ryst
paa Hænderne dog ikke!
Læg hende ved mit venstre Bryst,
— det kan jo være, hun har Lyst
en lille Taar at drikke.“
Se saa! Det bitte Ansigt fladt
mod Brystets spændte Kugle! —
Nej! — Vorten har hun ikke fat — —
Her er den! Skynd Dig nu og pat,
Din lille, blinde Ugle!

— Nej, hun kan Ingenting forstaa.
Bedst, at Du Kjolen lukker!
— — Dog jo! Nu fik hun fat, den Smaa!
Se bare, hvor hun klemmer paa
og drikker, saa det klukker.
— Nej, Kære! Hun er mageløs — —
af Velbehag hun brummer!
— — Se saa! — Nu sover hun, vor Tøs.
— Men *Du!* — Du blev jo helt nervøs.
— Prøv selv at faa en Slummer!

Dog først vor lille Stump igen
jeg vil i Vuggen lægge,
Luk Du saa Øjnene, min Ven,
— saa sætter jeg mig stille hen
og vaager for Jer begge.

Du smiler kærligt — men saa træt,
— ja, det er intet Under! —
Jeg lister til mit Kabinet,
og snart dit stille Aandedræt
forkynder mig, Du blunder.

XXVI

⌘ DE FØRSTE SKRIDT ⌘

Saa gled en Høst, en Vinter hen;
nu vækker Vaarens Kys igen
 i Luft og Sø,
 i Knop og Frø
de tusind spæde Viljer.
Og Dagen smiler lys og varm
til Blomsterfloret i min Karm
af Crocus og af Liljer.

Omstraalet af den gyldne Sol
jeg følger fra min Lænestol,
 bag Bogen gemt
 og halv beklemt,
i undrende Beskuen
en eetaars Glut, en lille En,
som prøver paa de bitte Ben
at stolpre rundt i Stuen.

Med Stol og Bord som Støttepunkt
udover Gulvet nok saa strunket,
 halvt kry og kæk
 og halvt med Skræk
hun Vovestykket frister.
Det gaar — til Modet svigter brat.
Da redder Far sin lille Skat,
før hun Balancen mister.

Ak ja! Hos Far er allerbedst!
Hans Knæ er hendes Ridehest,
 hans aabne Favn
 den sikre Havn,
hvergang en Fare truer.
Han er det højeste, hun veed,
og fra hans Skulder fornemt ned
paa Jordens Kryb hun skuer.

Dog ak! Det Fugleperspektiv
har ødelagt saa mangens Liv.
 Langt mere sundt
 i Stuen rundt
paa egne Ben at trave.
Saa træd, min Stump, den trange Vej!
Højt naar Du aldrig, hvis Du ej
begynder i det lave!

— Thi disse første Skridt paa Jord,
fra Væg til Stol, fra Stol til Bord,
skønt bitte smaa,
dog kaldes maa
for Kæmpeskridt tillige.
I dem vort Væsens Adel gryr:
de er til Menneske fra Dyr
de første Trin, vi stige.

XXVII
⌘ FLYTNING ⌘

Det lakker nu mod *Opbrud* snart,
saa lidt det end mig huer,
For hver Dag blier der mere bart
og tomt i vore Stuer.
Kunstsager, Nips og andet smukt,
Gardiner, Portiører
man plukker ned som moden Frugt
og bort i Kurve bærer.

Jeg ser i Rummet mig omkring —
hvor plyndret Alt og skæmmet!
Jeg savner disse tusind Ting,
som samlet skaber Hjemmet.
Nu falder Lyset skarpt og grelt
uhæmmet af Gardiner,
ind, hvor Tapetets nøgne Felt
med gule Skjolder griner.

Sært er det, som man Aar for Aar
til slig en Bolig knyttes!
Det smerter rentud fysisk, naar
man rykkes op og flyttes.
Skønt meget tidt var ubekvemt,
og Savn og Mangler findes —
i Afskedsstunden Alt er glemt,
og kun det gode mindes.

— Jeg søger til mit Arbejdsrum,
hvor jeg har drømt og skrevet,
og tæller til en samlet Sum
Alt, hvad jeg her har levet,
Og Billed efter Billed frem
sig vikler af mit Minde,
som vilde de erstatte *dem*,
der nylig hang herinde:

Hvor kønt her var, naar Morgensol
den lille Stue fyldte,
og Rammer, Piber og Reol
blev luende forgyldte;
naar Nattens Em ad Ruden flød
og dunsted bort ved Varmen,
og friske Skud og Blade skød
fra Blomsterne i Karmen.

Hvor hyggeligt en Vinterkvæld,
naar ude Frosten drilled,
naar Flammeskær fra Ovnens Spjæld
paa Loft og Vægge spilled;
naar Tæppet fjedred for mit Trin,
— skønt ikke noget „Brysseler“ —
og Lampen vinked med sit Skin
til Skrivebordets Sysler!

Hvor sødt, naar Fløjte-tonerne
fra Stæren hilste Vaaren,
og naar Kastaniekronerne
sprang ud paa Kirkegaarden!
Selv Smeden hist blev lokket tidt
i Porten ud, selv tredje,
og Kirsebærret blomstred hvidt
foran den sorte Smedje.

— Her var mig stundom Musen huld,
her har jeg drømt og digtet
og Poesiens klare Guld
fra Hverdagsgrumset sigtet.
Kom Rimet af og til paa tværs,
saa Tonen for mig bristed, —
det klaredes, og Vers paa Vers
sig ned i Skuffen listed.

— Her har jeg tryglet, modløs, træt,
om Trøst i Nattetimen.
Her har jeg baade smilt og grædt
ved Juleklokkens Kimen.
Her har jeg — Himlen mere nær —
tænkt mine bedste Tanker,
naar efter Dagens travle Færd
min Skude kasted Anker.

Her stod jeg, engang Solen randt
en Somtermorgen stille.
En Nat i Skrig og Jammer svandt,
en Nat, som glemmes silde.
Nu kom der Ro — ja Gudskelov!
Dernede alt blev tyst.
Dér laa et nyfødt Nor og sov
trygt ved sin Moders Bryst.

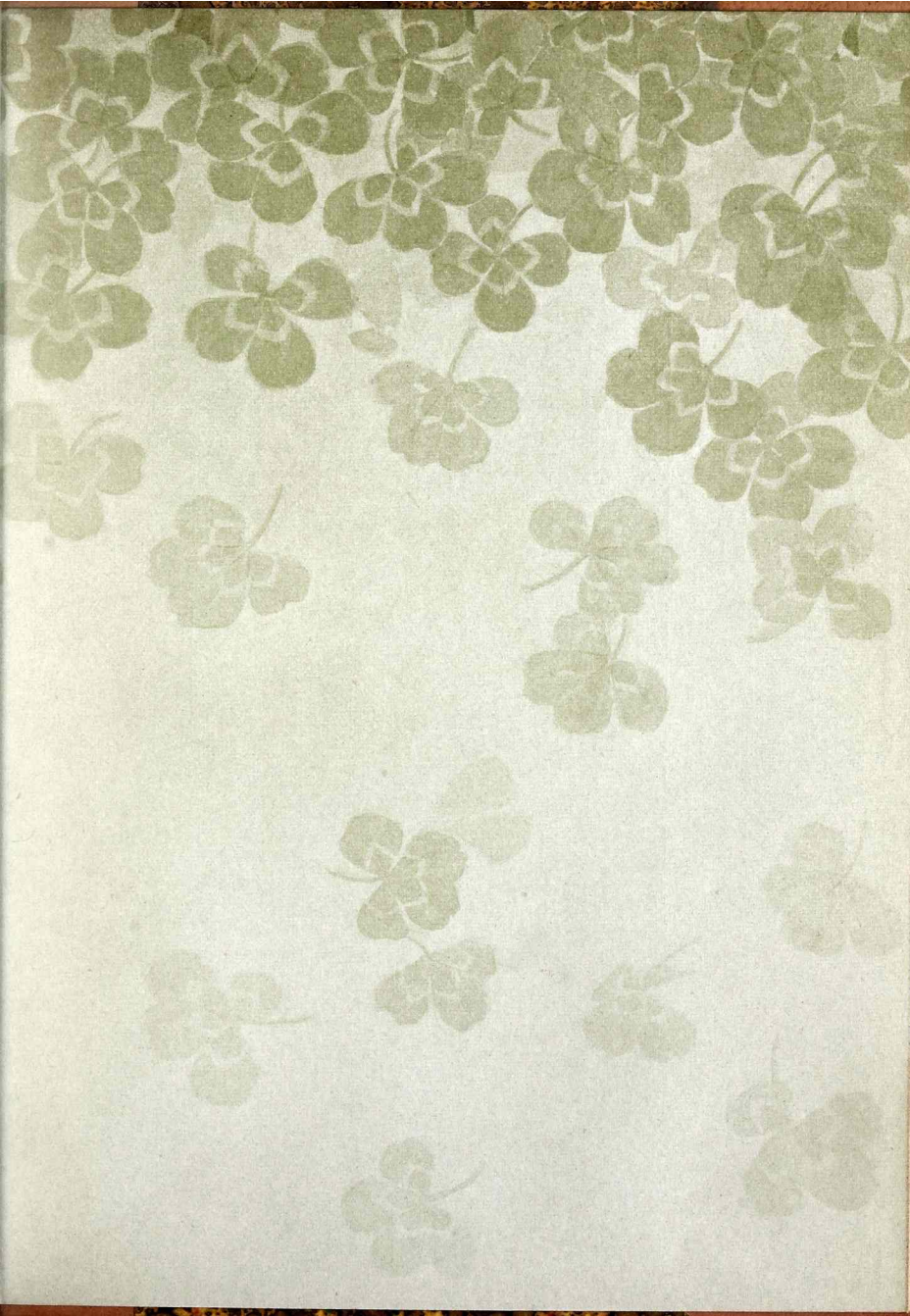
Og denne Glut, hvis spæde Krop
rask skød til Vejrs fra Tue,
hun lærte snart sig Vejen op
til Fars Studerestue.
Her sad hun med sin Billedbog,
her holdt hun af at være;
her pludred vi vort eget Sprog
med mange Gloser sære.

Heroppe saa af Nattens Skød
jeg Maaneskiven dukke,
mens Bølgeskvulp fra Kysten lød
som fjerne Vemodssukke.
Her saa' — dog, hvorfor sige mer
til ingen Verdens Gavn!
Det gør kun Afskedstimen svær
og bitrere mit Savn.

— — Sandt nok! Jeg husker vel og véd,
at naar vi nu skal flytte,
faar for vor gamle Lejlighed
en bedre vi i Bytte — —
Men ligefuldt! Det er, som om
man skar mit Kød med Knive,
og hvis man æskede min Dom,
saa lød den: Blive — blive! —

Ak! Mon paa samme Vis det gaar,
naar — Ingen ved sin Frist —
det store Opbrud forestaar
til Fremtidshjemmet hist;
naar al vor Prunk fra Livets Fest
forlængst er plukket bort,
og næsten intet er til Rest
af det vi kaldte *vort*? — —

— — —
Farvel, Du gamle Hus! Tilgiv,
at vi Dig Ryggen vender!
Med Dig et Afsnit af vort Liv,
maaske det bedste, ender.
Hvad end vi naa paa verdslig Vis,
— aldrig vi glemme kan
vort første Hjem, vort Paradis,
vor Lykkes Morgenland!

OTTO C. FØNSS

AD SLYNGEDE STIER * Digte.
1 Kr. 25 Øre; indb. 2 Kr. 25 Øre.

ANGELINA * Romerske Akvareller.
Med Vignetter af V. Jastrau. 2 Kr.
75 Øre; indb. 4 Kr. 25 Øre.

I LYSE NÆTTER * Sommereventyr.
1 Kr. 50 Øre; indb. 2 Kr. 75 Øre.

SEPTEMBERDAGE * Digte. * *
2 Kr.; indb. 3 Kr. 25 Øre.

I DE UNGE AAR * To Fortællinger.
2 Kr. 50 Øre; indb. 3 Kr. 75 Øre.

